

Ами да видиш клетите живи
каква обида! Какво теглило!
Мъжете трепят, децата колят,
а пък жените! женската челяд
гонят, ловят ги; робе ги карат.
Клети робини! Пищят горките,
пищят се късят, плачат ридаят,
пръстѣ си чппат, коси си скубят,
но кой ги слуша и кой ги пита?
Онези диви турци умразни.
Страшни та грозни и безобразни,
сякаш не носят образ човешки:
лица им зверски, очи кръвнишки,
разюден поглед, развратни мисли
и похот злобна, мръсни желанья
и сладострастни пусти мечтанья!
Жени, девойки, млади робини
отвращат лице, очи закриват.
За да не гледат черти им гнусни;
от страх - горките, живи-умрели,
замряло сякаш в тях всяко му чувство...
Друго не мислят, а как да бягат,
де да се дянат, де да се ввърлят -
скачат в гирани, в ровове смрадни
да се удавят, да се избавят
от поруганье...

ДОНКА

Ти барим мъж си,
Драгинко Стое, и нож уж носиш.
Та не може ли един такъвзи
мръсник да смушкаш и да го скастриш,